
መልእክተ አትናቴዎስ

በእንተ በዓለ ፋሲካ

LETTERS OF ATHANASIUS

ትርጉም

ዲያቆን ማለደ ዋስዴሁን

አዲስ አበባ

2005 ዓ.ም

መብቱ በሕግ የተጠበቀ ነው

ALL RIGHTS RESERVED

Email

malede2008@gmail.com

አዲስ አበባ

ኢትዮጵያ

ይዘት

መግቢያ.....	1
መልእክት ዘቅዱስ አትናቴዎስ ቁጥር አንድ.....	1
መልእክት ዘቅዱስ አትናቴዎስ ቁጥር ሁለት.....	12
መልእክት ዘቅዱስ አትናቴዎስ ቁጥር ሦስት	20
መልእክት ዘቅዱስ አትናቴዎስ ቁጥር አራት.....	30
መልእክት ዘቅዱስ አትናቴዎስ ቁጥር አምስት.....	35
መልእክት ዘቅዱስ አትናቴዎስ ቁጥር ስድስት.....	42
መልእክት ዘቅዱስ አትናቴዎስ ቁጥር ሰባት	54
መልእክት ዘቅዱስ አትናቴዎስ ቁጥር ዐሥር	67
መልእክት ዘቅዱስ አትናቴዎስ ቁጥር ዐሥራ አንድ	80
መልእክት ዘቅዱስ አትናቴዎስ ቁጥር ዐሥራ ሦስት	96
መልእክት ዘቅዱስ አትናቴዎስ ቁጥር ዐሥራ አራት.....	103
መልእክት ዘቅዱስ አትናቴዎስ ቁጥር ዐሥራ ዘጠኝ	109
መልእክት ዘቅዱስ አትናቴዎስ ቁጥር ሃያ.....	119
መልእክት ዘቅዱስ አትናቴዎስ ቁጥር ሃያ ሁለት.....	122
መልእክት ዘቅዱስ አትናቴዎስ ቁጥር ሃያ አራት.....	122

መልእክት ዘቅዱስ አትናቴዎስ ቁጥር 49 ሰባት.....	122
መልእክት ዘቅዱስ አትናቴዎስ ቁጥር 49 ሰምንት.....	123
መልእክት ዘቅዱስ አትናቴዎስ ቁጥር 49 ዘጠኝ.....	124
መልእክት ዘቅዱስ አትናቴዎስ ተቆንጽሎ የተገኘ.....	124
መልእክት ዘቅዱስ አትናቴዎስ ተቆንጽሎ የተገኘ.....	125
መልእክት ዘቅዱስ አትናቴዎስ ከቁጥር ሠላላ ዘጠኝ ተቆንጽሎ የተገኘ.....	127
መልእክት ዘቅዱስ አትናቴዎስ ቁጥር አርባ	130
መልእክት ዘቅዱስ አትናቴዎስ ቁጥር አርባ ሁለት.....	130
መልእክት ዘቅዱስ አትናቴዎስ ቁጥር አርባ ሦስት.....	131
መልእክት ዘቅዱስ አትናቴዎስ ቁጥር አርባ አራት.....	133
መልእክት ዘቅዱስ አትናቴዎስ ቁጥር አርባ አምስት.....	133

መግቢያ

በቤተክርስቲያን ታሪክ ውስጥ ወሳኝ ጊዜያት የሚባሉ ወቅቶች ነበሩ። ቤተክርስቲያን በአገልግሎት ስኬት ያስመዘገበችበት ወይም ተፈትና እንደ ወርቅ ጦርታ የተገኘችበት ጊዜ ሊሆን ይችላል። ከእነዚህ ጊዜያት አንዱ ቅዱስ አትናቴዎስ ሐዋርያዊ የነበረበት ዘመን ነው። ይህ ዘመን ቤተክርስቲያን በታሪካ አደገኛ የሚባለው ታላቅ ፈተና ያጋጠመበት ጊዜ ነው። ይህም የአርዮሳውያንና የመንፈቀ አርዮሳውያን የኑፋቄ ዘር ያፈራበት የተስፋፋታ፣ በቤተክርስቲያንን ላይ ለመሠልጠን እጆቹን የዘረጋበት አደገኛ ጊዜ ነበር። በዚህ የፈተና ዘመናት ደግሞ በእሳት የተፈተነ መንፈስ ቅዱስ የመረጣቸው ቅዱሳንም ይገለጣሉና በዚህ ፈታኝ ወቅት የእነዚህን መናፍቃን የጥፋት ዘመቻ ለመመከት የዘሩትን ኑፋቄ ለማምከን ተጋድሎ ከፈጸሙና ቤተክርስቲያን በታሪካ ከማትረሳቸው አባቶች ዋነኛው ቅዱስ አትናቴዎስ ሆኗል።

ቅዱስ አትናቴዎስ በኢስክንድርያ በ298 ዓ.ም ተወልዶ በዚያው አድጎ ተምሮ ለክብር የበቃ ነው። በመንበረ ጽጵስናው ከመቀመጡ በፊት በሊቀ ጳጳስና መዓርግ የሊቀ ጳጳሱ አፈ ገብኤ ሆኖ በኒቂያ ገብኤ ጭምር ተሳታፊ ነበር። ከአርዮሳውያን ጋር የተደረገውን መንፈሳዊ ትግል የሚያስቡ ሁሉ ቅዱስ አትናቴዎስ ከኒቂያ ገብኤ ጀምሮ የነበረውን የተጋድሎ ሕይወት ያስባሉ። ከ328 እስከ 373 ዓ.ም ድረስ ደግሞ በኢስክንድርያ የቤተክርስቲያኒቱ ፓትርያርክ ሆኖ አገልግሏል።

ቅዱስ አትናቴዎስ አገልግሎቱን በጣሙ መከራና እንግልት የፈጸመ ሲሆን ካገለገለባቸው ጊዜያት አንድ ሦስተኛ ያህሉን በመከራና በሸደት ማሳለፉን ታሪክ ይመሰክራል። ለአምላኩ ክብር ቀናኢ ለቤተክርስቲያኒቱ አንድነት የሚተጋ ታላቅ የቤተክርስቲያን ሊቅ ነበር። በትምህርቱ በሕይወቱ የቤተክርስቲያን ብርሃን ነበር። ቤተክርስቲያንን ተሽክሞ በአምላኩ ረድኤት

አርዮሳውያን ካገረፉት ጎርፍ ካገሩት ነፋስ በፈጽሞት እግዚአብሔር ብቻውን ያሻገረ ድንቅ ቅዱስ ነበር ማለት ይቻላል።

ቅዱስ አትናቴዎስ በአገልግሎት ዘመኑ ከሚያከናውናቸው መንፈሳዊ ተግባራት አንዱ የእስክንድርያ መንበር ያደርግ የነበረውን የበዓላት በተለይም የትግሣኤ በዓል የሚከበርበት ቀን ማወጅ ነበር። ሊዚህም ዓላማ ከበዓሉ አስቀድሞ በመላው ዓለም ላሉ አብያተክርስቲያናት የበዓሉን ጊዜ ያውጅ ነበር። ይህ ሥርዓት አስቀድሞም የነበረ ሲሆን ቅዱስ አትናቴዎስም አጠናክሮ ይፈጽመው የነበረ አባታዊ ተግባር ነበር። ቅዱስ አትናቴዎስ በሚያስተላልፋቸው በእነዚህ መልእክቶችም የበዓሉን ቀን ከሚጠበር ባለፈ ሰበዓሉ አካባቢ፣ ስለክርስቲና ሕይወት፣ ስለቤተክርስቲያን ወቅታዊ ሁኔታ ስለመጻሕፍት ምሥጢራት ያብራራል፣ ያስተምራል፣ ይሰጣል። በሚሄው በሚል ካቸው በእነዚህ መልእክቶቹ ቀናና ቤተክርስቲያን ሠርቶ ለሁሉም አብያተክርስቲያናት ይልክም ነበር። በመከራ፣ በስደት፣ በፈተና የነበሩትንም ያጽናናል። በእርሱ ላይ የሚደርሱ ፈተናዎችንም በመግለጽ እንዲጸልዩለት ለአብያተክርስቲያናት ያሳስብ ነበር።

መልእክቶቹን የሚልከውም በሰላም ጊዜ ከመጸሐፍ ተቀምጦ ብቻ ሳይሆን በስደትም እያለ ካለበት ይልክላቸው ነበር። ሁሉም ክታቦቹ ባይገኙም ተፈልገው የተገኙት ግን በያህቸው መልእክቶች በየትኛውም ዘመን ላሉ ክርስቲያኖች የሚያንጹ በመሆናቸው በዓለም አብያተክርስቲያናት ዘንድ እስካሁን እየተነበቡ አገልግሎት ይሰጣሉ። ተጠርዘው በብዙ ቋንቋ ተተርጉመው በየአብያተክርስቲያናቱ አገልግሎት ይሰጣሉ።

ይህ መጽሐፍም እነዚህ መልእክቶቹ ተተርጉመው የቀረቡበት ነው። የቅዱስ አትናቴዎስ የበዓላት መልእክቶች ጳጳስ ሾሞ ቤተክህነቷን ላቀናላት ለኢትዮጵያ ቤተክርስቲያን ምእመናንንም የእነዚህ መልእክቶቹ ጣዕም እንዲደርሷቸው ማድረግ አግባብ ነው። በየደረጃው እየተጠኑ እየተሰተካኩ እየዳዩ አዳዲስ መረጃዎችም እየተካከቱበት ወደፊት ዳቦር የበለጠ

እንደሚዘጋጅ ቢታመንም አሁንም በተዘጋጀበት ደረጃ ቢሆን የቃሉን በረከት መቋደስ አግባብ ነው ብዬ አምናለሁ።

እያንዳንዱ መልእክት ከጥቂቶች በቀር በተሟላ ሁኔታ ከጅምር እስከ ፍፃሜ ይዘታቸው ተጠብቆ ያሉ ሲሆን በዚህ የትርጉም ሥራም በእያንዳንዱ መልእክት ከአንድ አንቀጽ በላይ ከማይሸፍነው የበዓል ቀን አዋጁ በስተቀር ለክርስቲያኖች ሕይወት በየትኛውም ጊዜ ያንጸሉ የተባሉ ሁሉም ክፍሎች ተተርጉመዋል። ቅዱስ አትናቴዎስ ጽፏቸው ሳይገኙ ከቀሩት ደብዳቤዎችና አስተዳደራዊ ሆነው በጊዜው ብቻ ጥቅም ከሰጡ መልእክቶቹ፣ የጳጳሳትን ዝርዝር ከያዙና የበዓሉን ቀን ብቻ ከማሳወቅ ባለፈ ሌላ ይዞታ ከሌላቸው ከጥቂት ደብዳቤዎች በቀር ሁሉም ተተርጉመው ቀርበዋል። ደብዳቤዎቹ ከ329 እስከ 373 ዓም ድረስ እንደተጻፉ የሚታመኑ ናቸው። የተገኙት በአጠቃላይ ከ30 የማይበልጡ ሲሆኑ የቀሩት ከተለያዩ ደብዳቤዎቹ የተወሰዱ ቁንጽሎች ናቸው።

በይዘታቸውም አብዛኞቹ በዓልን የማክበር ምስጢር አስፈላጊነት መሠረት ጥቅም ወዘተ የሚተነትኑ የሚያብራሩ የሚያመለካኩ ናቸው። ሌሎች ደግሞ በጊዜው በአብያተክርስቲያናት ላይ ከአርዮሳውያንና ከመንፈቀ አርዮሳውያን በኩል ይደርስ የነበረውን መከራ እያነሣ ራሱንና ክርስቲያኖችን የሚያጽናናበት፣ መከራውን አልፈው ለክብር የሚበቁበትን የቃሉን ኃይል የሚያስታጥቅባቸው ነበሩ። ከኃጢአት ከነፋቁ ስለመጠበቅ መከራን ስለመታገስ በዓል ለተባለ ለመንግሥተ ሰማያት ለመብቃት መኖር ያለበትን ፍጹም የሆነ ይክርስቲና ሕይወት ደጋግሞ ስለሚያነሣ በየትኛውም ዘመን በየትኛውም ወቅት ክርስቲያኖች ቢያንቧቸው በሕይወታቸው የሚበረቱበትን የቃሉን በረከት ያገኛሉ።

እኔም ይህንኑ በማመን ቅዱስ አትናቴዎስ በልቡ የነበረ የሃይማኖት ሐሳቡን ለማወቅ ለመረዳት ለማመን ቅዱሱን ለማክበር አርአያ ነቱን ለመከተል ይጠቅማል በሚል ተርጉሜ እንደ እግዚአብሔር ፈቃድ

ለንባብ ለማብቃት ችግራቸው። መልእክቶቹ የቀረቡበት ርእሰ የተላኩት ክታቦች ቁጥር ሲሆን ከምንጩም በዚህ አግባብ የቀረቡ ናቸው ስለዚህ ያልተገኙት ደብዳቤዎች ያልተካተቱበት በመሆኑ በቅደም ተከተል የቀረቡት በተገኙት ደብዳቤዎች ቁጥር ነው። በየመልእክቶቹ ውስጥ የተሰጡት ንዑስ ርእሶች ግን የእኔ የተርጓሚው ናቸው እንጂ ከምንጩ የሚገኙ አይደሉም ይህም ለአንባቢ አካሄድ ሊያግዝ ይችላል በሚል እምነት ነው።

በአጠቃላይ የቅዱስ አትናቴዎስን የመልእክቱን ቃል መስማት ማንበብ ለሚወዱ እኔ ሳነባቸው የተሰማኝን ስሜት ሊጋሩ ይችላሉ ብዬ ለማስባቸው ክርስቲያኖች ያግዛል በሚል እምነት መተርጎሜን በዚህ አጋጣሚ እገልጻለሁ። በየጊዜው በመጻሕፍት ቃል ሕይወታቸውን ማበርታት ለሚሹ የቃሉ ጥማት ላለባቸው ትሑታን እነሆ ስል የቅዱስ አትናቴዎስ በረከቱ በሁላችንም ላይ እንደሚያድር ተስፋ በማድረግ ነው።

ተርጓሚው

መልእክት ዘቅዱስ አትናቴዎስ ቁጥር አንድ

በዓላትን በጊዜያቸው ስለማክበር

ወዳጆቹ ኑ! ጊዜው በዓልን እንድናከብር ይጠራል። ዳግመኛም የመለኮቱ ብርሃን በእኛ ላይ የሚያንጸባርቅ “የጽድቅ ፀሐይ” በዓሉን የምናከብርበትን ጊዜ ቀድሞ ያውጃል /ሚል 4፡2/። እንግዲህ ጊዜው ሳያልፍብን፤ ደስታም ሳያልፈን በወቅቱ ልናከብረው ይገባናል። አሁን በጊዜው አስበንበት ልናደርጋቸው ከሚገቡን ክርስቲያናዊ ተግባራት ቀዳሚው ነው፤ መልካም ሥራም ነውና።

ቅዱስ ጳውሎስ ደቀመዝሙሩን ሲመክር ጊዜውን እንዲያስተውል፤ እንዲጠብቅ “በጊዜውም ያለጊዜውም ጽኑ” ብሎታል /2 ጢሞ 4፡2/። አንዱን ወይም ሌላውን ጊዜ በውል በማወቅ ከጊዜው የሚሰማሙ ነገሮችን በማድረግ እንዲሁም ከጊዜው የማይገጥሙ ነገሮችን ባለማድረግ የሚሰነዘርብህን ወቅት አስወግድ! ስለዚህ የሁሉ አምላክ እግዚአብሔር በጠቢቡ ሰሎሞን ምክር ነገርን ሁሉ በጊዜና በወቅቱ መፈጸምን አስተምሯል /መክ 3፡7/።

የጊዜውም ቀጠሮ በደረሰ ጊዜ በእግዚአብሔር የታዘዘው የሰው ልጆች ሁሉ ድንኳን ለሁሉም መሆን ይገባዋልና “የእግዚአብሔር ጥበብ” ጌታችን መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ያለ ጊዜው ሳይሆን በጊዜው ነፍሳትን ጉበኛ /1ቆሮ 1፡24/። «በየትውልዱም በጻድቃን ሰውነት ትተላለፋለች፤ የእግዚአብሔርም ወዳጆችና ነቢያቱ ታደርጋቸዋለች» /ጥበብ 7፡27/ እጅግ ብዙዎች ጊዜውን በመናፈቅ “ከጽዮን መድኃኒትን ለእስራኤል ማን ይሰጣል?» እያሉ /መዝ 14፡7/ ለእርሱ

ጸሎትን ያቀርቡ ነበርና። መሸራዩቱም በመጋልየ መጋልየ ሰሎሞን ላይ እንደተጻፈው “አንተ የእናቱን ጡት እንደ ጠባ እንደ ወንድሜ ምነው በሆንህ!” እያለች/ በናፍቆት ትጸልይ ነበር። /መጋ 8÷2/ በጊዜውም ሆነ። ጌታ ሆይ! አንተ የሰው ልጆችን መልክ ያዝህ! የሰዎችን መከራ ስለእኛ ብለህ ተሸክምክ።

እንግዲህ የሁሉ አምላክ የጊዜው የወቅቶች ሁሉ አሰጥኒ ከእኛም ይልቅ ስለ እኛ የሚያውቅ እርሱ መድኃኒት በሆነን ጊዜ እኛም ለተፈወሰንበት ለእርሱ ለመድኃኒታችን ብቻ ለመታዘዝም በጽኑ አነሣሣን። እንግዲህ እርሱ ያለጊዜው የመጣ አልነበረም! በጊዜው እንጂ፤ እንዲህም አለ “በተወደደ ጊዜ ሰምቼሃለሁ በመድኃኒትም ቀን ረድቼሃለሁ” /ኢሳ 49÷8/። በዚህ መልእክቱም ቅዱስ ጳውሎስ ይህን ጊዜ እንድናስብ እንድናስታውስ “በተወደደ ሰዐት ሰማሁህ፤ በመዳንም ቀን ረዳሁህ” ብሎ ጻፈልን /2ቆሮ 6÷2/። ስለዚህ እርሱ መድኃኒት ሆኖናልና ወደ በዓል ጠራን።

አስቀድሞ እስራኤልም በተገዙለት፤ ባከበሩት ጊዜ ወደ በዓላት ጠራቸው “በዓመት ሦስት ጊዜ በዓል ታደርግልኛለህ” አላቸው /ዘጸ 23÷14/ ወዳጆቹ ይህ አሁን እኛ የያዝነው ከእነዚያ አንዱን ነው፤ የካህናቱም መለከት ያስተጋባል፤ እንድናከብር ያነሣሣል። መዝሙረ ኛው “በመባቻ ቀን በከፍተኛው በዓላችን ቀን መለከትን ንፋ” ሲል እንዳዘዘው /መዝ 81÷3/ እንግዲህ ይህ ቃል በሁለቱም በመባቻና በታላቁ በዓል ቀን መለከትን እንዲነፋ ያዛል። የጨረቃ ብርሃን ሙሉ ሆኖ ፍፁም የምትሆንበትን ቀን ታላቅ የበዓል ቀን አደረገው። ስለመለከት ጥሪ

ትእዛዝም ሁሉ እንደ መለከቶቹ ዓይነት ነው። እንደተባለውም በአንዱ ጊዜ ወደ በዓላቱ ይጠራሉ። በሌላ ጊዜ ወደ ደምና ተጋድሎ

ሕይወት ይጠራሉ። ይህ ሁሉ ያለ ታላቅነት /ክብር/ ሊፈጸም የሚችል አልነበረም። በአጋጣሚም አይሆንም። ነገር ግን እነዚህ የመለከት ድምፆች ሰው ሁሉ ወደ ታወጀው ይመጣ ዘንድ ሊጠሩ ተሾመዋል። ይህን ልንማረው የሚገባ ነው፤ ከእኔ ብቻ ሳይሆን ከቅዱሳት መጻሕፍት። እግዚአብሔር ለሙሴ “ሁለት የብር መለከቶች አጠፍጥፈህ ለአንተ አድርግ ማኅበሩን ለመጥራት ከሰፈራቸውም ለማስገዝ ይሁኑልህ” ብሎ እንደተናገረው እርሱን ለሚወዱ ሁሉ የሚገባ ነው። /ዘኁ 10÷1-2/

እነዚህ ሁሉ በሙሴ ዘመን የሆነውን የሚገልጹ ቢሆንም ጥላው እስኪያልፍ ድረስ ሊከበሩ ይገባ ነበር። ነገሮቹም ሁሉ “እስከ መታደስ ዘመን ድረስ” የሚያገለግሉ ነበሩ /ዕብ 9÷10/። እንዲህም ተባለ “በሚገፋችሁም ጠላት ላይ በምድራችሁ ወደ ሰልፍ ስትወጡ ከፍ ባለ ድምፅ መለከቶቹን ንፋ” /ዘኁ 10÷9/ ከዚያም በመለከቶቹ ታወቋላችሁ፤ በእግዚአብሔርም ፊት ትታሰባላችሁ፤ ከጠላቶቻችሁ ትድናላችሁ። መለከቶቹ በጦርነት ብቻ የሚነፋ አልነበሩም፤ በሕጉ የበዓላትም መለከት ነበር እንጂ። ሙሴም እንዲህ አለ “ደግሞ በደስ ታችሁ ቀን በበዓላታችሁም ዘመን በወርም መባቻ በሚቃጠል መሥዋዕታችሁና በደኅንነት መሥዋዕታችሁ ላይ መለከቶችን ንፋ” /ዘኁ 10÷10/።

ሕግን የሰማ ሰው ሁሉ የመለከትን ክብር ቀላልና የተናቀ ነገር አድርጎ አያስብ። አጅግ ድንቅና አስፈሪ ነገር ነው። ከሌላ ከማንኛውም ድምፅ ወይም መሣሪያ የላቀ የሚቀሰቅስና የሚያስፈራ ነው። ስለዚህ እስራኤል ባዕድ ሳይሆን ልጅ ነውና በዚህ መሣሪያ ትእዛዛትን ሁሉ ይቀበላል። ነገር ግን ትእዛዙ /አዋጁ/ የሰው ብቻ እንደሆነ እንዳይታሰብ፤ ድምፁ በተራራው ፊት እንደተንቀጠቀጠበት /አንደፈሩበት/ ንግግር ድምፅ ይመስላል፤ በዚያም የተሰጣቸውን ሕጉን ያስታውላሉ፤ ያከብራሉ። /ዘጸ 29÷16/።

ሕጉ የተደነቀ ጥላውም እጅግ በጣም ጥሩ ነውና የሚሰሙትን ወደ ፍርሃት ሳይሆን ወደ ክብር የሚመራ፤ በተለይ በዚያን ጊዜ ፍሬው መስማት ብቻ ሳይሆን ባዩትም ዘንድ እነዚህ ነገሮች እንደ ምሳሌና እንደ ጥላ የሚደረጉ ነበሩ። አሁን ግን ወደ ትርጓሜው እንለፍ፤ ምሳሌውን በርቀት እንተወው፤ ወደ አማካኛው እንምጣ፤ ወደ ሚጮኽና በአንድ በኩል ለተጋድሎ ወደ ሚጠራን ወደ ጌታችን መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ክህነታዊ መለኮቶች እንመልከት።

ቅዱስ ጳውሎስ “መጋደላችን ከደምና ከሥጋ ጋር አይደለምና፤ ከአለቆችና ከሥልጣናት ጋር ከዚህም ከጨለማ ዓለም ነገሮች ጋር በአማካኛውም ሥፍራ ካለ ከክፋት መንፈሳዊያን ሠራዊት ጋር ነው እንጂ” እንዳለ። /ኤፌ. 6፡12/ በሌላ ጊዜ ደግሞ ወደ ድግግልና ሕይወት፤ ራስን ወደ መካድ፤ ወደ ንጹሕ ጋብቻ ይጠራል። ለደናግላን የደናግላንን ነገሮች፤ መቆጠብን /መከልከልን/ በሚወዱ ደግሞ የመቆጠብን ነገር፤ ላገጡት የተከበረ ጋብቻን ነገር ያውጃል /1ቆሮ 7፡2፤5/ ለአያንዳንዱም የሚገባውን የትሩፋት ሕይወትና የጽድቅ ሥራ ዋጋ እንደሚሰጠው ያውጃል። አንዳንዴ ጥሪው ለጸም አንዳንዴ ለበዓል ይሆናል።

ይኸው ሐዋርያ መለኮትን ይነፋል። እንዲህም እያለ ያውጃል፤ “እዲሱን ሊጥ ትሆኑ ዘንድ አሮጌውን እርሾ አስወግዱ፤ ፋሊካችን ክርስቶስ ታርጓልና” /1ቆሮ 5፡7-8/ ከዚህ የላቀ የመለኮት ድምፅ ለመስማት የምትተጉ ከሆነ ጌታችንም እንዲህ ይላል “ከበዓሉም በታላቁ በኋለኛው ቀን ኢየሱስ ቆሞ ማንም የተጠማ ቢኖር ወደ እኔ ይምጣና ይጠጣ” ይላል /ዮሐ 7፡37/ የመለኮቱን አዋጅ ለመስማትና ለመጽናት ብቻ የተዘጋጀን ከሆነ ጌታችን በቀላሉ ወደ ተርታ በዓል የጠራን አይደለም፤ ለታላቅ በዓል ጠራን እንጂ።

ጸምን ስለመቀደስ

መለኮትን ለሚነፋ ነቢያት የታዘዙ የተለያዩ ዐዋጆች ነበሩ። በተጨማሪም ወደ እውነት እንዲመለሱ፤ መለኮትንም ለመነፋት እንዲዘጋጁ በነቢዩ አንደበት እንዲህ በማለት ተናግሯልና “በጽዮን መለኮትን ንፋ፤ ጸምንም ቀድሱ” /ኢዮ. ፪፡1፩/ ይህ የመለኮት ማስጠንቀቂያ እና በምንጸምበት ጊዜ ጸምን እንቀድስ ዘንድ የተሰጠ ጥብቅ ትእዛዝ ነው።

ወደ እግዚአብሔር የተጠሩ ሁሉ እርሱን አይቀድሱም፤ እርሱን ባለመታዘዝ የሚያረክሱ እንዳንዶች አሉና። በእርግጥ የሚያረክሱት እርሱን አይደለም፤ የማይቻል ነውና፤ ስለ እርሱ ያላቸውን የራሳቸውን ሐሳብ እንጂ። እርሱ ቅዱስ ነውና በቅዱሳኑ ደስ ይለዋል። /መዝ. 16፡3/ ስለዚህ ቅዱስ ጳውሎስ ለእግዚአብሔር የማይታዘዙትን “ሕግ ተላላፊዎች እግዚአብሔርን ይንቃሉ” በማለት ይወቅሳል። /ሮሜ. 2፡23/ ስለዚህ እኒህን ከሚመስሉ ጸምንም ከሚያረክሱ መለየት እንደሚገባ ሲያመለክት “ጸምን ቀድሱ” አለ።

ብዙዎች ለጸም ሲለበሱበት በልባቸው ሐሳብ ራሳቸውን ያረክሳሉ፤ እነዚህም በወንድሞቻቸው ላይ ክፉን በማድረግ፤ አንዳንዴም ባልን ጀራን በማታለል ለመንጠቅ የሚደፍሩ ናቸው። ሌላውን ነገር ሁሉ ሳንጠቅስ ራሳቸውን ከባልንጀሮቻቸው በላይ የሚያደርጉ ብዙ አሉ። በዚህም ታላቅ ክፋትን ያመጣሉ።

ምንም እንኳን በሳምንት ሁለት ቀናትን ቢጸምም ከቀራጩ አስበልጦ ራሱን በማየቱና በጸሙ በመመካቱ ብቻ ለፈረሳዊው አልበ ጀውም። በዚሁ መንገድ የእስራኤል ልጆችም ተወቅሰዋል፤ እንዲህ ባለ የማይበጅ ጸም ውስጥ ያለፉ ነበሩና። በነቢዩ በኢሳይያስ አንደበት “እኔ የመረጥሁት ጸም ይህ ነውን? ሰውስ ነፍሱን የሚያዋርደው

እንደዚህ ባለ ቀን ነውን? በውኑ ራሱን እንደ እንግጫ ዝቅ ያደርግ ዘንድ ማቅንና አመድንም በበታቸ ያነጥፍ ዘንድ ነውን? በውኑ ይህን ጾም በእግዚአብሔርም ዘንድ የተወደደ ቀን ትለዋለህን? በማለት ይወቅሳል፤ ያሳስባል። /ኢሳ. 58:5/

ስንጾም ምን ዓይነት ሰብእና መላበስ እንዳለብን፤ ጾማችንም በምን መልክ መሆን እንዳለበት አሁንም ደግመን እንናገር፡- “እግዚአብሔርም ሙሴን እንዲህ ብሎ ተናገረው፤ በዚህ በሰባተኛው ወር ዐሥረኛው ቀን የማስተሥረድ ቀን ነው፤ የተቀደሰ ጉባኤ ይሁን ላችሁ፤ ሰውነታችሁን አስጨንቁት፤ ለእግዚአብሔርም የእሳት ቁርባንን አቅርቡ” /ዘሌ. 23:26/ ከዚያም አስከትሎ የዚህን ሕግ ሐሳብ የበለጠ ሲተረጉም እንዲህ አለ፡- “በዚያም ቀን የማይወረድ ሰው ሁሉ ከሕዝቡ ተለይቶ ይጥፋ።” /ዘሌ. 23:39/ ወንድሞቼ ሆይ! ጾም ምን እንደሚያደርግ፤ ስንጾምም በምን መልክ /ሁኔታ/ መጾም እንዳለብን ሕጉ ያዘዘንን እናስተውል።

ነፍስ ክፉውን ሐሳብ ሁሉ ባልተከተለች ጊዜ ትሐት ናት። ይልቁንም በትሩፋት የምትመላለስና የበቃች ለመሆን ክፋትን ሳይሆን መልካምን ነገር ትመገባለች። መልካም ሥራና ክፋት የነፍስ ምግቦች ናቸው። ነፍስ ባላት ነጻ ፈቃድ መሠረት ከሁለቱ አንዱን ሥራ /መልካም ሥራን ወይም ክፋትን/ ትመገባለች። ወደ መልካም ሥራ ካዘነበለች በበጎ ሥራ ታድጋለች። በጽድቅ፤ በእርጋታ በየዋሕነት፤ በጽናት ትፋፋለች። ቅዱስ ጳውሎስ “በእምነትና በተከተልኸው በመልካም ትምህርት ቃል የምትመገብ የኢየሱስ ክርስቶስ መልካም አገልጋይ ትሆናለህ” /1ጢሞ. 4:6/ በማለት ተናገረ። በጌታም ዘንድ ይህ እውነት ነበር። “የእኔስ መብል የላከኝን ፈቃድ አደርግ ዘንድ ሥራውንም እፈጽም ዘንድ ነው።” ብሏል። /ዮሐ. 4:34/

ይህ ካልሆነ ግን ነፍስ ወደ ውርደት ታዘነብላለች፤ በኃጢአት እንጂ በሌላ በምንም አታድግምና። የኃጥአን ምግብ የዲያብሎስን ፈቃድ መፈጸም ነው። እርሱ የኃጥአን ምግብ ነው። ጌታችን መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ግን ሰማያዊ እንጀራ በመሆኑ የቅዱሳን ምግብ ነው። በዚህም መሠረት ነው “ሥጋዬን ካልበላችሁ ደሜንም ካልጠጣችሁ በራሳችሁ ሕይወት የላችሁም” ያለው። /ዮሐ. 6:53/ እንዲህ ከሆነ ዲያብሎስ የብርሃን ከሆነው ነገር አንዳች የማያደርጉ፤ በጨለማም ሥራ የጸኑ የክፉዎች ምግብ ነው። ከዚህም መውጣት ይችሉ ዘንድ፤ ከክፋትም ይመለሱ ዘንድ፤ የነፍስ የሕይወት ምግብ በሆነው መልካም ሥራ እንዲያድጉ ጌታ ያዛል። እነዚህም ከልብ የሚመነጭ ትሕትና፤ ለራስ ክብርን አለመስጠት እና እግዚአብሔርን ማክበር ናቸው።

እንዲህ ያለው ጾምም ለነፍስ ይቅርታን የሚያስገኝላት ብቻ አይደለም፤ ቅድስት ሆና ትጠበቃለች እንጂ። ቅዱሳንንም ከምድር ከፍ ከፍ ያደርጋል፤ ከዚያም ለክብር ያዘጋጃል። በእርግጥም የነገርኳችሁ ነገር ድንቅ ነው። አዎን እጅግ ተአምራዊ ከሆኑት ነገሮች ውስጥ ነው። ከእውነትም ያልራቀ፤ በቅዱሳት መጻሕፍትም የሚማሩት ነው።

ያ ታላቅ ሰው ሙሴ ጾምን በጾመ ጊዜ ከእግዚአብሔር ጋር ተነጋገረ፤ ሕግንም ተቀበለ። ታላቁና ቅዱሱ ኤልያስም በጾመ ጊዜ ለታላቁ የእግዚአብሔር ራእይ ተገብቶ ነበር። በመጨረሻም ወደ ሰማይ እንደወጣው እንደ እርሱ ዐረገ። ዳንኤልም በጾመ ጊዜ ምንም እንኳን ወጣት ቢሆን ለታላላቅ ምስጢራት የታመነ /የተገባ/ ነበር። እርሱ ብቻውን የንጉሡን ምስጢራት ይረዳ ነበር። ስለዚህም ለታላላቅ ራእያት የተገባ ሆነ።

የእነዚህ ቅዱሳን ጾም እጅግ የረዘመ፤ ቀኖችም የበዙ በመሆናቸው

ምክንያት ማንም በጥርጥር አይውደቅ! ይልቁንም እግዚአብሔርን ማሰብ፤ ከእርሱ የሆነው ቃሉም የሚፈሩትንና በእምነት የጸኑትን ለማኖር በምግብ ሁሉ ፋንታ ብቁ ነው።

ካልሆነማ በሰማይ ያሉ መላእክት የአብንና የመድኃኒታችንን ፊት ዘወትር ባያዩ ባልጸኑ ነበር። ሙሴ ከእግዚአብሔር እየተነጋገረ ባለበት ጊዜ ሁሉ በእውነት በሥጋው በነፍሱ ጸመ፤ በመለኮት ቃል ይኖር ነበርና። ወደ ሰዎች በወረደ ጊዜ ግን እግዚአብሔርም ከእርሱ በተሰወረ ጊዜ እንደሌሎች ተራብ። በዚህም ምክንያት ከእግዚአብሔር ጋር ከተነጋገረባቸው ከእርባ ቀናት በላይ /ከተራራው እንደወረደ/ ጸመ አይባልም። በአጠቃላይ ቅዱሳን እያንዳንዳቸው ለዚህ ከፍተኛ ምግብና /ኑር/ የተገቡ ነበሩ።

አማናዊውን በዓል ስለማክበር

ወዳጆቹ እንግዲህ ነፍሳችን በመለኮት ማዕድ /ምግብ/ በቃሉ፤ እንደ እግዚአብሔር ፈቃድ በውጫዊ ሰውነታችንም በጸም ከጎለመስች ይህንን የሚያድን ታላቅ በዓል እናክብር። የማያውቁ አይሁድ እንኳ የፋሲካን በግ በበሉ ጊዜ ይህን አምላካዊ ማዕድ በጥላው /በምሳሌው/ ተቀበሉት። ነገር ግን ምሳሌውን /ጥላውን/ አላወቁትምና በዚህም ዘመን እንኳ የፋሲካን በግ ይበሉ። እነርሱ ግን ስተዋል፤ ያለከተማዬቱና ያለ እውነቱ /አካሉ/ እየኖሩ ናቸውና። የይሁዳ ግዛትና ከተማዬቱ እስካሉ ድረስ ምሳሌው የፋሲካ በግ ጥላ ሆኖ ነበር። እንግዲህ ሕጉ እነዚህ ነገሮች በሌላ ከተማ እንዳይፈጸሙ አዟልና። /ዘጸ 12፡1፤ 13፤ 14/

ከዚህ በተጨማሪ ሕጉ ሁሉንም የተቃጠለ መሥዋዕትና ቁርባን ከኢየሩሳሌም ውጪ በሌላ መሠዊያ ቦታ እንዳያቀርቡ አዟል። በዚህ ገለጻ መሠረትም መሠዊያውና ቤተመቅደሱ የታነጸው በዚያች ከተማ ብቻ ነውና፤ በሌላ ከተማ እነዚህን የእምልኮ ሥርዓቶች እንዲፈጸሙ

አልተፈቀደላቸውም፤ ያቺ ከተማ ባለፈች /በጠፋች/ ጊዜ እነዚያ ምሳሌያዊ ነገሮች ይወገዱ ዘንድ።

አሁን ግን አማናዊውን በዓል እናክብር፤ እንግዲህ ጌታችን ተገልጧልና፤ ከተማዬቱ ፍጻሜዋ ሆኗል። እንግዲህ ሌላ ምስክር የምንሻ ከሆነ ዓይኖቻችን ያዩትን ማስረጃ እናድርግ፤ የአይሁድም ምድር /ዓለም/ አሁን ጠፍቷል። ይህም ለጥላው ማለፍ ፍፁም ማረጋገጫ ነው።

እነዚህን ነገሮች ከእኔ ብቻ የተማራችኋቸው አይደሉም፤ አስቀድሞም የቅዱሳን ነቢያት ድምፅ እንዲህ ሲል ይጮኻል። «እነሆ የምሥራችን የሚያመጣ ሰላምንም የሚያወራ ሰው እግር በተራሮች ላይ ነው» /ናሆ 1፡15/ ይህ ነቢይ ያስተላለፈው ምን ዓይነት መልእክት ነው! እንዲህ ሊለን ሲንደረደር ነው "ይሁዳ ሆይ አጥፊው ፈጽሞ ጠፍቷልና ከእንግዲህም ወዲህ በአንተ ዘንድ አያልፍምና ዓመት በዓሎችህን አድርግ፤ ስእለቶችህን ክፈል" /ናሆ 1፡15፤ ናሆ 2፡1/ ለንድ ሰው አይሁድን የምትመከብት ጥላ ያልፋል ሊላቸው ይቻላል። "አጥፊው ፈጽሞ ጠፍቷልና፤ ከእንግዲህም ወዲህ በአንተ ዘንድ አያልፍምና" የሚለው ቃል ገለጻም ያለጥቅም የተጻፈ አይደለምና። ነገር ግን እስካላለፈ ድረስ ጠፍቷልና።

እንግዲህ አይሁዶች ሆይ! እንግዲህ ይህ ያላለፈው ማነው? ሙሴ ቢሆን /ማረጋገጫው/ ምስክርነቱ ሐሰት በሆነ። ብቸኛ የተለየ መሠዊያ ሆኖ እነዚያን ሥርዓቶች እንዲፈጸሙ ወደ ታዘዙበት ቦታ አሁን ለዎቹ /አይሁድ/ እየመጡ አይደለምና። [ኢየሩሳሌም ጠፍታለችና አይሁድም ተበትነዋልና]። ሳሙኤል ቢሆን ወይም ሌላ ከነቢያት አንዱም ቢሆን እውነቱ በተገደለ፤ በተዛባ ነበር። ያኔ እነዚህ ነገሮች በይሁዳ ምድር ይደረጉ ነበርና፤ ከተማዬቱም ጸንታ ነበርና። ያ ጸንቶ ቢሆን ኖሮ እነዚህ ነገሮችን በዚያ መካከል አስፈላጊ ነበርና።

ወዳጆቹ ሆይ! እነዚህ ምንም እንዲሆኑ ማን አደረጋቸው። እውነት ለመሰማት የምትፈቅዱ፤ ከአይሁድም ተረት የምትጠበቁ ከሆነ፤ እነሆ ያሳለፈው ጌታችን መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ነው። በደቀ መዛሙርቱ ፊት ላይ እኛ ያለው እርሱ “መንፈስ ቅዱስን ተቀበሉ” አላቸው። /ዮሐ 20፡22/ እነዚህ ነገሮች በሆኑ ጊዜ ሁሉም ነገር አልፏል። መሠዊያው ተሰብሯልና፤ የቤተመቅደሱ መጋረጃ ተቀዷል፤ ከተማይቱ ጠፍታለች፤ ባትጠፋም እንኳ ርኩሰት ግን በተቀደሰው ሥፍራ መካከል ሆኗል፤ ከዚያም ከተማዬቱና እነዚያ ጥንታውያን መሠዊያዎች የመጨረሻ ጥፋታቸውን ሊቀበሉ ተዘጋጅተዋል።

ከዚያን ጊዜ ጀምሮ ከጥላዎቹ ዘመን አልፈን ተሻግረናል። በእነርሱም ሥር የሃይማኖት ሥርዓቶች አይከወኑም። ወደ ጌታም ተመልሰናል። “ጌታ ግን መንፈስ ነው፤ የጌታም መንፈስ ባለበት ጠዚያ እርነት አለ” /2ቆሮ 3፡17/ የተቀደሰውን መለከት ስምተናልና ምድራዊ የሆነውን በግ ከእንግዲህ አንሠዋም። ነገር ግን የታረደውን አማካኝነትን ስማያዊውን በግ ኢየሱስ ክርስቶስን እንጂ። “ለመታረድ እንደሚችል ጠባቂ በሽላቸውም ፊት ዝም እንደሚል በግ” ከአቤል ይልቅ ለሚናገር በእርሱ በወርቀ ደሙ ታጥበናል /ሊሳ 53፡7/፤ እግሮቻችን ለወገኔል ቃል ተጫምተዋል፤ “በትርህና ምርኩዝህ እነርሱ ያጽናኑኛል” ያለው ያ ቅዱስ ሰው /መዝ 23፡4/ የተጽናናባቸው በትርፃ ምርኩዝ በእጃቸውን አሉ።

ሰዓሉን በደለታ ስለማከበር

ስለዚህ በምንም አንጨነቅ፤ ምክንያቱም ቅዱስ ጳውሎስ “ጌታ ቅርብ ነው” ጠሏልና። /ፊል 4፡5/ በፍጥረትም በነገር ሁሉ እንዘጋጅ፤ ጌታችንም “የሰው ልጅ በማታስቡበት ሰዓት ይመጣልና... በቅንነትና በእውነት ቁጣ በዓልን እናድርግ እንጂ በአሮጌ እርሾ በከፋትና በግፍ

እርሾም አይደለም...፤ የሚጠፋውን አሮጌውን ሰው አስወግዱ፤ እንደ እግዚአብሔር ምሳሌ የተፈጠረውን አዲሱን ሰው ልብሱ” እንዳለ /ሉቃ 12፡40፤ 1ቆሮ 5፡8 ኤፌ 4፡22/። በትሕትና፤ በየዋህነት፤ በንጹሕ ኀሊናም፤ ሕጉንም በቀን በሌሊት በማሰብ እንኑር። ግብፃውያንና ማታለልን እናስወግድ፤ ትዕቢትና ሐሰትን ከእኛ እናርቅ። ለእግዚ ብሔርና ለባልንጀራችን ፍቅርን እንያዝ። አዲስ ፍጥረት እንሁን፤ አዲሱን ወይን መንፈስ ቅዱስን እንቀበል። አዲሱን የእሾት በዓል እናክብር።

ዕለተ እሑድንም የሚመጣው አዲስ ዓለም ምሳሌ እድርገን እናክብራት። ከዚያ በኋላ ዘላለማዊ ሕይወትን ገንዘብ እናደርግ ዘንድ በዚህች ዕለት ታላቅ ነገር ተደርጎልናልና። ስለዚህ ከክርስቶስ ጋር ፍጹም በዓል እናደርጋታለን። እንደ ቅዱሳንም “ወደ እግዚአብሔር ቤት ወደ ምስጋና መኖሪያ ሥፍራ እንባለሁና፤ በዓል የሚያደርጉ ሰዎች የደስታና ምስጋና ቃል አሰሙ” እያልን እንጮኻለን/መዝ 42፡4/። ሐዘን፤ ስቃይና ሰቆቃ ይሰደዳሉ፤ ደስታና ሐሴትም ይሆኑ ልናል፤ ለእነዚህ ነገሮች የተገባን እንሆናለን።

እንግዲህ በዓሉ ድሆችን እናስታውስ፤ ለእንግዶችም ርኅራኄ ማድረግን አንርሳ፤ ከምንም በላይ እግዚአብሔርን በፍፁም ነፍሳችን በፍፁም ኃይላችን እንወደድ፤ ባልንጀሮቻችንም እንደራሳችን እንወደድ። ስለዚህ ዓይን ያላያቸውን፤ ጆሮ ያልሰማቸውን፤ በሰው ልብ ያልታ ሰባትን እግዚአብሔር ለሚወዱት ያዘጋጃቸውን ጎሮቶች እንደጠላን። /1ቆሮ 2/ በአንድ ልጅ በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ፤ ለአብና ለመንፈስ ቅዱስ ክብር ይሁን፤ ለዓለም ዓለም አሜን። በተቀደሰ ሰላምታ ሰላም ተባለ። ከእኔ ጋር ያሉ ወንድሞች ሁሉ ሰላምታ ያቀርቡላችኋል።

መልእክት ዘቅዱስ አትናቴዎስ ቁጥር ሁለት

ትእዛዛትን ስለማክበር

ወንድሞቼ ሆይ! በዓለ ፋሲካ /ትንሣኤ/ መጣ፤ በትውፊታችን መሠረት በቃሉ በአደግን ጊዜ በትጋት በዓሉን እናክብር ዘንድ እግዚአብሔር እኛን ወደዚህ ጊዜ አመጣን። እንግዲህ ቀድሞ ከክርስቶስ ጋር በጽናት በቅድስና ለመመላለስ አርአያ ምሳሌ ከነበሩ፤ ቀድሞ ይህን መሰል በዓል ካወጁ ከቅዱሳኑ ጋር ስማያዊውን መንፈሳዊውን ደስታ ታላቁን በዓል እናክብር።

ቅዱሳኑ ወንጌልን ለመስበክ ብቻ የታመኑ አልነበሩም፤ የምንመረምር ከሆነ እንደተጻፈው ኃይሉ በውስጣቸው ሲገለጥም እናያለን። ሐዋርያውም «እናንተም እኔን ምሰሱ» /1ቆሮ 2/ ብሎ ለቆሮንቶስ ሰዎች ጽፏል። የሐዋርያው የቀደመ ሐሳብ እኛን ያነሣሳል። ለእነዚያ ለሰዎች በላከው ትእዛዛት ወስጥ በዚህ በበዓል ጊዜም በሰው ሁሉ ዘንድ በቦታም ሁሉ ደስታ እንዲሆን ታዟል። «እርሱ በእምነትና በእውነት ለአሕዛብም ሁሉ መምህር» ነውና። በአጠቃላይ የቅዱሳን ሁሉ ትእዛዝ /ትምህርት/ እንዲሁ በተመሳሳይ ያነሣሳል።

ለሎሞንም በምሳሌው «እናንተ ልጆች የአባትን ተግባር ስሙ፤ ማስተዋልንም ታውቁ ዘንድ አድምቡ፤ መልካም ትምህርትን እስጣችኋለሁና፤ ሕጌን አትተዉ፤ እኔም አባቴን የምሰማ ልጅ ነበርሁና በእናቴም ዘንድ እወደድ ነበር።» እንዳለ / ምሳ 4፡1/ ባድቅ አባት ልጆቹን ወደ መልካም ይወስዳል። በእርሱ የላቀ መልካም ሕይወት እውቀት መሠረት ሌሎችን ለማስተማር ትጉ በሆነ ጊዜ፤ የሚተቸው

ቀርቦ «እንተ ሌላውን የምታስተምር ራስህን አታስተምርምን?» በተባለ ጊዜ አያፍርም /ሮሜ 2፡24/ ይልቁንም እንደ መልካሙ አገልጋይ ራሱን ያድናል ሌሎችንም ያተርፋል ጸጋም በእጥፍ እንዲፈጽም ባደረገው ጊዜ «እንተ በጎ ታማኝም ባሪያ በጥቂቱ ታምነሃል በብዙ እሾምሃለሁ፤ ወደ ጌታህ ደስታ ግባ» የሚለውን ቃል ይለማል /ማቴ 25፡21/።

እንግዲህ ሁልጊዜም ቢሆን በተለይም ደግሞ በበዓላት ቀን ቃሉን ስሚዎች ብቻ አንሁን፤ የመድኃኒታችንን ትእዛዛት ፈጻሚዎችም እንጂ። በሥራቸው ቅዱሳንን ብንመስል፤ ጊዜያዊ ያልሆነ በእውነት ለዘላለም ወደ ጸና ሰማያዊ ወደ ሆነው ወደ ጌታችን ደስታ አብረን እንገባለን።

የክፉዎችን መንገድ መከተል እንደማይገባ

ክፉ አድራጊዎች ግን ከዚህ ዕጣ ፈንታ የላቸውም፤ የሥራቸውን ፍሬ ለቅሶና ሐዘን፤ ጥርስ ማፋጨት ይሆናል። እነዚህ ደግሞ ምን እንደሚመስሉ እናስተውል፤ የቅዱሳንን የኑሯቸውን ፍሬ /አርአያነት/ ሰው ሲፈጠር የእግዚአብሔር አርአያና ምሳሌ ሆኖ ለባዊ ሆኖ የተፈጠረበትን የቀናውንም ማስተዋል አልያዙም። ማሰብ ማስተዋል ባለመቻላቸው ከእንሳሳት ጋር የሚነጻጸሩ ናቸው። ለእነርሱ በማይገቡ፤ ከሃይማኖት ሕግ ውጪ በሆኑ ደስታዎቻቸው እነርሱን መስለዋልና። «እንደ ተቀለቡ ፈረሶች ያስካካሉ» /ኤር 5፡8/። በኃጢአታቸው፤ በስሕተትም መንገዳቸው ሞትን ያመጣሉ።

የሐንስ መጥምቅም እንዳለው «እመንዝራ ትውልድ» ተብለው ተጠርተዋል /ማቴ 3፡7/ ሉቃ 3፡7/ ስለዚህ ወደቁ፤ እንደ እባብም በትቢያ ላይ /በወርደት/ ይላባሉ። ሐሳባቸው በዚህ ከሚታዩ ነገሮች በሻገር በሌላ ላይ አያርፍጁ። በእነዚህም ይመካሉ። በእነርሱም ይደ

ሰታሉ። በዚህም እግዚአብሔርን ሳይሆን የሥጋቸውን ፍላጎት ያገለግላሉ።

ሰዎች እንዲህ እየኖሩ ሳለ ሰውን ወደጅ ቃል ግን የጠፋትን እነዚህን ፈልጉ በዚህ ብርቱ ምክንያት ወደ ዓለም መጣ። እነርሱን ከእነዚህ ክንቱ ነገሮች ነጻ ሊያወጣቸው /ሊገድባቸው/ ፈለገ። ጮኸ እንዲሁም አለ “በልባብና በልጓም ጉንጫቸውን እንደሚለጉሟቸው ልብ እንደሌላቸው እንደ ፈረስና እንደ በቅሉ አትሁኑ” /መዝ 32፥9/ ክፉዎችን የሚመስሉ ግዴለሾች ነበሩና፤ ነቢዩም በመንፈስ “የሲዶና ነጋዴዎች ንገድ የሞላባችሁ ሆይ ጸጥ በሉ” ሲል ጸለየ።/ኢሳ 23፥2/።

መንፈስም በእነዚህ ቃል እንዲህ ሲል ተቃወማቸው። “አቤቱ ስትነቃ ምልክታቸውን ታስነውራለህ” /መዝ 73፥20/ ስለዚህ ሰነፎችን ወደ መምሰል ተለውጠዋልና ወደ ተዋረደ ሐሳብ ወደቁ። ከሚገባውም አልፈው በማሰብ የመለኮትን ጥበብ እንደራሳቸው አስመስሉ። የራሳቸውም የጥበብ ሥራ አስመስሉት። ስለዚህም “ጥበበኞች ነን ሲሉ ደንቆ ሆኑ፤ የማይጠፋውንም የእግዚአብሔርን ክብር በሚጠፋ ሰውና በወፎች አራት እግር ባላቸውም በሚንቀሳቀሱትም መልክ መስለው ለወጡ፤ ስለዚህ እርስ በእርሳቸው ሥጋቸውን ሊያዋርዱ እግዚአብሔር በልባቸው ፍትወት ወደ ርዥስነት አሳልፎ ሰጣቸው” /ሮሜ 1፥22-28/ ሲል ተናገራቸው። “እንግዲህ እግዚአብሔርን በማን ትመስሉታላችሁ ወይስ በምን ምሳሌ ታስተያየታላችሁ” ያለውን /ኢሳ 40፥18/ የነቢዩን ድምፅ አልሰሙምና።

ዳግመኛም ዳዊት “የሚሠሩላቸውም የሚያምኑባቸውም ሁሉ እንደ እነርሱ ይሁኑ” /መዝ 115፥8/ ያለውን አላስተዋሉምና እውነትን ማየት አልቻሉም። ስለዚህ ሐሳብ እንዳሌላቸው ፍጡራን ሆኑ። በነቢዩ “መስማትን ትሰማላችሁ አታስተውሉም፤ ማየትንም ታያላችሁ አትመለከቱምም፤ እንዳይፈወሱ የዚህን ሕዝብ ልብ አደንድን፤

ጆሯቸውንም አደንቁር ዓይናቸውንም ጨፍን። እንደተባለ /ኢሳ 6፥9/ በጨለማም ተጓዙ።

አሁንም እንዲህ ያሉት በዓልን አክባሪ ሆነው አስከዚህ ዘመን ድረስ አሉ። የበዓላትን ስም ማስመሰያ እና ማታለያ ያደርጋሉ። /1ነገ 12፥32/ ይልቁንም ከደስታ ይልቅ የሐዘንን ቀን ይገልጣሉ። /ኢሳ 48፥22/ ጥበብም “ደስታና ሐሰት ከአፋቸው ተወስዷል” እንዳለ። እነዚህ የክፉዎች በዓላት ናቸው።

ክርስቶስን መስሉ ስለመኖር

ነገር ግን ከእነዚህ ክፉዎች በአንጻር በእግዚአብሔር የተፈጠረውን ሰው በእውነት የለበሱ የጌታ ብልህ አገልጋዮች /ኢፌ 4፥24/ የወንጌልን ቃል ይቀበላሉ፤ ለጢሞቴዎስም “በቃልና በነገር በፍቅርም በእምነትም በንጽሕናም ለሚያምኑቱ ምሳሌ ሁን” ተብሎ የተሰጠውን ትእዛዝ ያስባሉ። /1ጢሞ 4፥12/ ስለዚህ በዓልን በመልካም ያደርጋሉ። የማያምኑ እንኳን እነርሱን ሲያዩ “እግዚአብሔር በእውነት በመካከላቸው ነው” ይላሉ /1ቆሮ 14፥25/

ስለዚህ ደቀመዝሙሩን የተቀበለ እርሱን የላከውን ይቀበላልና ቅዱሳንን የሚከተል ማንም በነገር ሁሉ ዓላማውን መድረሻውን ጌታን ያደርጋል። ጳውሎስም እርሱን የሚከተል በሆነ ጊዜ “እኔ ክርስቶስን እንደምመስል” ለማለት በቃ። አስቀድሞም ጌታችን ከመለኮቱ ልዕልና የተነሣ ግእኔ ተማሩ እኔ የዋህ በልቤም ትሑት ነኝ ለነፍሳችሁ ዕረፍት ታገኛላችሁ።” አለ።

እንግዲህ ውሃን ወደ መታጠቢያው ቀድቶ፤ ራሱን በማበሻ ጨርቅ ታጥቆ የደቀመዛሙርቱና እግሮች ባጠበ ጊዜ “ያደረግሁላችሁን ታስተውላላችሁን፤ እናንተ መምህርና ጌታ ትሉኛላችሁ፤ እንዲሁ ነኝና መልካም ትላልችሁ፤ እንግዲህ እኔ ጌታና ምምህር ስሆን

እግራችሁን ካጠብሁ እናንተ ደግሞ እርስ በእርሳችሁ እግራችሁን ትተጣጡ ዘንድ ይገባችኋል። እኔ ለእናንተ እንዳደረግሁ እናንተ ደግሞ ታደርጉ ዘንድ ምሳሌ ስጥኻችኋለሁና። አለ /ዮሐ 13:12/።

ወንድሞቼ ሆይ! የጌታችን መድኃኒታችንን የርገራጌ ፍቅር እናድንቅ። እነዚህን ስጦታዎቹን በምን ኃይል በየትኛውስ መለከት እየጮኸን እናክብር! ከእርሱ አርአያውን የተሸከምን የያዝን ብቻ መሆን አይገባንም። ምሳሌውንና የሰማያዊውን ኑሮ መልክ ልንቀበልም ይገባል እንጂ። እርሱ የጀመረልንን ልንቀጥልበት ይገባል። መከራን እንቀጥላለን፤ መከራ ግን በሌሎች ልናደርስ አይገባም፤ እንደሚሆን ነገር ግን ልንሳደብ አይገባም፤ የሚረግሙንን ልንመርቅ ይገባል፤ በጽድቅ ለሚፈርድ ዳኛ ለእግዚአብሔር በነገር ሁሉ እንገዛ /1ጴጥ 2:21-23/።

ስለዚህ ወደ ወንጌል ያዘነበሉና እንደ ወንጌሉም ቃል የሚኖሩ ክርስቶስን የሚካፈሉ /የሚሳተፉ/ በኑሮም ሐዋርያቱን የሚመስሉ ይሆናሉ። ሐዋርያውም “ስለምታስቡልኝ አመሰግናችኋለሁ” በማለት የቆሮንቶስ ሰዎችን ባመሰገነበት ቃል ለመመስገን የተገቡ ይሆናሉ።

ከዚያ በኋላ ግን ቃሉን መሣሪያ አድርገው የራሳቸውን የሥጋ ፍላጎት ብቻ መስማትን የሚመርጡ ለማሳት ደፍረው የሚመጡ ሰዎች አሉ። የሄሜኔዎስ፤ የኢስክንድሮስ ተከታዮችን የመሰሉ ከእነሱም በፊት እንደነበሩ ሰዶቃውያን “በእምነት ነገር ጠፍተዋል” እንዳለው በትንሣኤ ሙታን ምስጢር ላይ የሚሳለቁ ናቸው። ስለ እነርሱም ቀጥሎ “ይህኛን እእዛዝ አደራ አሰጥሃለሁ” አለ /1ጢሞ 1:20፤ 2ጢሞ 2:18/። ያም ማለት ያስተማሩን ዋናቸችን ከሰጡን ሌላ በእርግጥም ሌላ ማሰብ አይገባንም ሲለን ነው።

እነዚህ ክፉዎች ጌታችን እንደተናገረ የበግ ለምድ ለብሰው፤ በኖራ በዕብን በረድ እንደተለሰነ እንደተጌጠ መቃብር በውጪያቸው የሚያስቱ ብቻ አይደሉም፤ በውስጣቸው ክፉ መሻትና ጥፋት እያለ የእግዚአብሔርን ቃልም በአፋቸው ይናገራሉ እንጂ።

አስቀድሞ በአፍኦ ያለ መልካም የሚመስልን ገጽታ ይዞ ያስት የነበረው የቀደመው አባብ ነበር፤ እርሱም ሔዋንን በማስመሰል ያናገራት ኋላም ያሳታት ከመጀመሪያም የክፋት አስገኚ የሆነው ዲያብሎስ ነው። ከእርሱ በኋላም የኑፋቱ አስገኚዎች ሁሉ ተከተሉት። ቅዱሳት መጻሕፍትን የሚያነቡ ነገር ግን ቅዱሳን የተረዱትን ምስጢራቸውን ያልተረዱ ናቸው። መጻሕፍቱንም እንደ ሰው ወግ ቆጠሯቸው። ምስጢራቸውን በሚገባ አላወቁም፤ ያላቸውንም ኃይል አልተረዱምና። /ማቴ 22:20/

ቅዱስ ጳውሎስ እንዲህ ካለው የጥፋት መንገድ የራቁትን የቆሮንቶስን ሰዎች በእውነት አመሰገነ፤ ምክንያቱም የእነርሱ ሐሳብ በእርሱ በመምህራቸው ሐሳብ መሠረት ነውና። ጌታችንም አይሁድን በእውነት ይወቅላቸው ነበር “እናንተስ ስለወጋችሁ የእግዚአብሔርን ትእዛዝ ስለምን ትተላለፋችሁ?” /ማቴ 15:3/ ከእግዚአብሔር የተሰጡትን ትእዛዛት ለውጠው በራሳቸው ማስተዋል የተፈጠሩትን የሰዎችን ወግ ማክበርን መርጠዋልና። ዳግመኛም ቅዱስ ጳውሎስ ለገላትያ ሰዎች ከዚህ አደጋ እንዲጠበቁ “ከተቀበላችሁት የተለየውን ማንም ቢሰጡላችሁ የተረገመ ይሁን” ብሎ ጽፎላቸዋል። /ገላ 1:9/። ስለቅዱሳን ምስክርነት

በቅዱሳን ትምህርትና በሰው በተፈጠሩ ተረቶች /ወገኖች/ መካከል ኅብረት የለም። ቅዱሳን የእውነት አገልጋዮች ናቸውና መን ግሥተ ሰማይን ይሰጡላሉ፤ ነገር ግን በዚህ ተቃራኒ የተሰለፉ ስለ

ምድራዊ መብል ከማሰብ ባሻገር ሃይማኖታዊ ሐሳብ የሌላቸው አሉ። ፍፃሜያቸው የጥፋት ሐሳብ ነውና “ ነገ እንሞታለንና እንብላ እንጠጣ” ይላሉ /1ቆሮ 15:33/።

ስለዚህ ቅዱስ ሉቃስ የሰዎችን የፈጠራ ተረቶች /ወገኖች/ እንዳንቀበል አስጠንቅቋል። ስለዚህ ቅዱሳን የነገሩትን ተርጊል። በወንጌሉም መጀመሪያ እንዲህ ይላል “የክብርህ ቴዎፍሎስ ሆይ ከመጀመሪያው በዓይን ያዩትና የቃሉ አገልጋዮች የሆኑት እንዳስ ተላለፋልን፤ በእኛ ዘንድ ስለተፈጸመው ነገር ብዙዎች ታሪክን በየተራው ለማዘጋጀት ስለሞክሩ እኔ ደግሞ ስለተማርኸው ቃል እርግጡን እንድታውቅ በጥንቃቄ ሁሉን ከመጀመሪያው ተከትሎ በየተራው ልጽፍልህ መልካም ሆኖ ታየኝ” /ሉቃ 1:1/ እነዚህ ቅዱሳን የሃይማኖትን ምስጢራት ለመመስከር ሳይበረዙ፤ ሳይከለሉ የተሰጣቸውን የሰጡ ናቸው። ስለዚህም አምላካችን ደቀመዛሙርቱ አድርጓቸዋልና አስተማሪዎቻችን መሆን ተገብቷቸዋል። ለእነርሱ ብቻ እንዲያስተውሉት ተሰጣቸው። ለእነርሱ ብቻ “የታመነና ሁሉ እንዲቀበሉት የተገባ ነው” /1ጢሞ 1:15/። እነዚህ ግን ደቀመዛሙርት አይደሉም፤ የሰሙት ከሌሎች ነውና። እኛ ግን የዓይን ምስክሮችና የቃሉ አገልጋዮች የሚሆኑት ከእነርሱ የሰሙ እንዲስተላለፉና እንመሰክራለን።

ስለዚህ እንዳንዶቹ በጌታችን መድኃኒታችን የተሠሩትን ገቢረ ተአምራት ነገሩን። ዘላለማዊ አምላክነቱንም ሰበኩ። ሌሎችም ከድንግል መወለዱን ጻፉ፤ ቅዱሱን የፋሲካ በዓልም “ፋሲካችን ክርስቶስ ታርዷል” እያሉ አወጁ።

ስለዚህ በተናጠልና በጋራዮሽም ሆነን በዓለም ያለን አብያተ ክርስቲያናት “በወንጌል እንደምሰብከው ከሙታን የተነሣውን ከዳዊት ዘርም የሆነውን ኢየሱስ ክርስቶስን አስብ” ተብሎ እንደተጻፈ እንዘክ

ረዋለን። ቅዱስ ጳውሎስ ለቆሮንቶስ ሰዎች የገለጠውን የትንሣኤውን ነገር አንርሳ “በሞት ላይ ሥልጣን ያለውን በሞት እንዲሸር ይኸውም ዲያብሎስ ነው” ብሏልና። ከእርሱም ጋር አስነሣን።

ዘወትር በልባችን የሆነ በዚህ ቅዱስ የትንሣኤ ደስታም የሞትን ሰንሰለት ፈታ። በመርገም ፈንታ በረከትን አበሰረን። በሐዘንም ፈንታ ሐሴት፤ በሙሾም ፈንታ በዓልን አደረገ። ቅዱስ ጳውሎስ “ሁልጊዜ ደስ ይበላችሁ፤ ሳታቋርጡ ጸልዩ፤ በሁሉ አመስግኑ” ብሎ እንዳዘ ዘው ዘወትር ደስ ይለናል /1ተሰ 5:17/

ስለዚህ ከአባቶቻችን በተቀበልነው መሠረት ይህንን ወቅት ለማስታወስ ጊዜውን ለማወጅ ቸል የምንል አይደለም። ስለዚህ የሐዋርያት ትውፊት እንዲጠበቅ እንጽፋለን። ለጸሎት በተሰበሰብን ጊዜ አንዳችን አንዳችንን እናስብ ዘንድ በዓሉን በጋራ እናክብር። በአንድ አፍም በእውነት ለጌታችን ምስጋና እናቀርብ ዘንድ። መዝሙረኛው “ምላሴ ጽድቅህን ሁልጊዜም ምስጋናህን ይናገራል” እንዳለው /መዝ 35:28/ ለእርሱ ምስጋና እያቀረብን የቅዱሳንንም ፍኖት መከተል የሚገባ ነው። ስለዚህ በዓሉን በእውነት ባከበርን ጊዜ በሰማይ ለሚሆን ደስታ የተገባን ሆነን እንቆጠራለን።

ስንብት

ከእኔ ጋር ያሉ ወንድሞች ሰላምታ ያቀርቡላችኋል፤ በተቀደሰ ሰላምታ ሰላም ተባባሉ።

መልእክት ዘቅዱስ አትናቴዎስ ቁጥር ሦስት

በዓሉን በትኩረት ስለማክበር

ዳግመኛ የተወደደችሁ ወንድሞቼ ከምንም በላይ በጸሎት የምንተጋበት፤ በሕግም እንድንጠብቀው /እንድናከብረው/ ያዘዘን የበዓል ቀን ወደ እኛ ቀርቧል፤ በዝምታ ብናልፈው ለእግዚአብሔር ደስ የሚያሰኝ ያልተቀደሰ ሐሳብ ይሆንብናል። እንደምታውቁት መክራ በሚያደርሱበን በእነዚያ ሥር የተገደብን ነንና፤ በእነርሱም ምክንያት የበዓሉን ጊዜ ለእናንተ ማብሰር ባልቻልን ነበር፤ ነገር ግን “በመክራ ያሉትን የሚያጽናና” /ዕብ 2፡14/ ለእርሱ ምስጋና ይሁንና በከላሾቻችን ክፋት አልተሸነፍንም፤ ዝምም አላልንም። እንደውም አማናዊ ቃልን እያከበርን ከእናንተ ጋር በጉብረት ቆመን በበዓላችን ቀን ከፍ አድርገን ድምጻችንን እናሰማለን። የሁሉ እምላክ እግዚአብሔር “ተናገር፤ የአስራሕል ልጆች ፋሲካን ያክብሩ” ብሎ አዘዘናል/ዘኁ 9፡2።

በመዝሙረኛው ቃል “በመባቻ ቀን በከፍተኛው በዓላችን ቀን መለከትን ንፋ...” ይላል /መዝ 81፡3/፤ ነቢዩም እንዲህ እያለ ይጮኻል “ይሁዳ ሆይ በዓሎችህን አድርግ” /ናሆ 1፡15/ ያልተማራችሁ እንደሆናችሁ አስቤ ቃልን የምልክላችሁ ሆኜ አይደለም፤ ነገር ግን ለማያውቁት ለእነሱ የተገለጠ ሆኖ እንዲገኝ በማሰብ ነው።

ምንም እንኳ ሰዎች የለያዩን ቢሆንም እግዚአብሔር ግን አሁንም እንድንታችንን አጽንቷል። ስለዚህ እስከ አሁንም አንድን በዓል እናከብራለን፤ አንዱንም ጌታ ዘወትር እናመልካለን። ዓመታዊ በዓሉን የምናከብረው ቀናትን እንደሚያከብሩ ሆነን አይደለም። እንዲህ የሚያደርጉትን “ቀንና ወርን ዘመንንም ዓመትንም በጥንቃቄ ትጠብቁ

ቃላችሁ። ባለው ቃሉ ገስጿልና። /ዘኁ 4፡10/ ይልቁንም እግዚአብሔር በየሥፍራው የምናገለግል እኛ ሁላችን በጋራ ተሰብስበን በጸሎታችን ወደ እግዚአብሔር እየተማጸንን ደስ ይለን ዘንድ የበዓሉን ቀን ልዩ /ከፍተኛ/ እናደርገዋለን።

እንግዲህ ቅዱስ ጳውሎስ “ፋሲካችን ክርስቶስ ታርፏል” እያለ የበዓልን መቅረብ ሲያበሥረን ቀናትን እያበሰረን አይደለም፤ ስለቀኑ ሳይሆን ስለ ክርስቶስ ብለን ይህንን በዓል እናከብራለን እንጂ ። እንግዲህ እርሱን ወደ ማገልገል ያቀርብን ዘንድ በቃሉ ዘላለማዊነት እንመሰጥ። በዓሉን የምናደርገው ነፍስን ለማገልገል አይደለም፤ አገልግሎቱን ምንድን ነው፤ ለእግዚአብሔር ብርቱ ጸሎትና የማያቋርጥ ምስጋና ማቅረብ አይደለም።

በዓሉን አለማክበር የተሰጠን ጸጋ መናቅ ስለመሆኑ

ከዚህ በዓል የሚርቁ የማያመሰግኑ ግን ከእርሱ ከእግዚአብሔር ከሚፈልቀው ደስታ የተጉዱ ናቸው። “ደስታና ሀሴት ከአፋቸው ተወስዷል” /ኤር 7/ ሰላም እንዲኖራቸው አልፈቀደም “ለከፋዎች ሰላም የላቸውም” ይላል። /ኢሳ 48፡22/ በሐዘንና በስቃይ ይደክማል። በወንጌል በጌታ ዓይን እልፍ የይቅርታ መክሊት ዕዳ እንዲቀርለት የታደለው ቢሆን እንኳ የእነዚያን የእርሱን ባሮች ባልንጀሮች ዕዳ ግን እንዲከፍሉ ያአስጨናቂ ሆኖ ነበር። ታላላቅ ይቅርታዎችን የተቀበለ እርሱ ታናናሾቹን ይቅር ለማለት ለመራራት ዝንጋኤ ነበረበት /ማቴ 18፡24/ ።

ትክክለኛው የቀናው መንገድ ግን ርኅራኄ የተደረገለት ማንም እርሱም ለታናናሾቹ ርኅራኄን ያደርግ ዘንድ ይፈለግበታል። አንድ መክሊት የተቀበለው በጨርቅም ጠቅሎ የቀበራት እርሱ በመ ጨረሻ የማያመሰግን ሆኖ ወደ ውጪ ይጣላል “አንተ ክፉና ሀኬተኛ ባሪያ፤

ካልዘራሁበት እንዳጭድ ካልበተነሁበትም እንደሰበከበ ታውቃለህን? ስለዚህ ገንዘቤን ለሰዎች አደራ ልትሰጠው በተገባህ ነበር፤ እኔም መጥቼ ያለኝን ከትርፉ ጋር እወስደው ነበር ስለዚህ መክሊቱን ውሰዱበት፤ ዐሥር መክሊትም ላለው ስጡት። የሚል ቃልንም ይሰማል። /ማቴ 25፡26/ በእርግጥም የእርሱ የሆነውን አትርፎ ለጌታው የሚያስረክብ የሰጪውን የርገራኔ ምስጋና እግኝቷልና፤ የተሰጠውንም መክሊት ዋጋ ይጨምርለታል /ይሰጠዋል/።

ተሰጥቶት ያላተረፈ ግን መልካም አላደረገም። እንግዲህ ሰጪው አስቀድሞም ባይሰጠው፤ መክሊቱም የማያተርፍ ሆኖ ቢሆን ለእርሱ መልካም በሆነ። በእርሱ ጥፋት /ጉድለት/ አልነበረበትም። ነገር ግን ሁለቱም ማለትም ሰጪውም መልካም፤ የተሰጠውም ነገር ትርፋማ ነበር። ስለዚህ በእምላካዊ ምሳሌያት መሠረት “እህልን የሚያስቀር ሰው በሕዝብ ዘንድ ይረገማል” /ምሳ 11፡26/ ስለዚህ ጸጋን የሚያቃልል የሰጠውንም ያለአግባብ የሚቀብር እርሱ እንደማ ያመስግኑ እና ክፉዎች ወጥቶ ለመጣል የተገባ ነው። በዚህ ገለጻ መሠረትም “እንተ በጎ ታማኝም ባሪያ በጥቂቱ ታምነሃል በብዙ እሾምሃለሁ፤ ወደ ጌታህ ደስታ ግብ እንደተባለው የሚያተርፉ በእንጻሩ የተመሰገኑ /ብፁዓን/ ናቸው /ማቴ 25፡23/።

ይህ ትክክለኛ ምክንያታዊ ነው። ምክንያቱም ቅዱሳት መጻሕፍት እንደሚነግሩት አንድ ሰው የተቀበለውን ያህል ያንኑ /የተሰጠውን/ ያህል ያተርፋል /ይፈለግበታልና/። አዎን ወዳጆቹ ፈቃዳችን ከእግዚአብሔር ጸጋ ጋር መስማማት ይገባዋል። በአጭሩ እንዳይቀጭ፤ ፈቃዳችን ከንቱ ሆኖ እንዳይቅር፤ የተሰጠንም ጸጋ እንዳይለየን፤ ጠላትም ባዶና ራቁት ሆነን እንዳያገኘንና ወደ ውስጣችን እንዳይገባ፤ በወንጌል “ቢመጣም ባዶ ሆኖ ተጠርጎና አጊጦ ያገኘዋል፤

ከዚያ ወዲያ ይሔድና ከእርሱ የክፉትን ሰባት ሌሎችን አጋንንት ከእርሱ ጋር ይወስዳል ገብተውም በዚያ ይኖራሉ፤ ለዚያም ሰው ከፊተኛው ይልቅ የጊላኛው ይብስበታል። ተብሎ እንደተቀጠቀሰው /ማቴ 12፡43/። ከመልካም ነገር መለየት ለክፉ መንፈስ መግቢያ ቦታ ይሰጣልና።

ከዚህ ተጨማሪም በተሰጠን ጸጋ የማናተርፍበት ሆነን እንዳ ገንኝ የሐዋርያት ትእዛዝ አለ። ስለ እነዚያ ነገሮች በተለይም በደቀ መዛሙሩት በኩል “በአንተ ያለውን የጸጋ ስጦታ ቸል አትበል... ምድሩን የሚያርስ ሰው እንጀራን ይጠግባል... የታካች መንገድ እንደ እሾህ አጥር ናት” ብሎ በጥብቅ ያዘናል /1ጢሞ 4፡14/ ምሳ 12፡11፤ 15፡19/። ስለዚህ መንፈስ ያን ሰው በእነርሱ ውስጥ እንዳይ ወድቅ። “ጥጋቱን እርኻ እረሱ በእሾህም ላይ አትዝሩ “በማለት ቀድሞ ያስጠነቅቀዋል /ኤር 4፡3/።

እንግዲህ አንድ ሰው የተሰጠውን ጸጋ የሚንቅ /ቸል የሚል/ በሆነ ጊዜ፤ ስለዓለምም መጨነቅ በጀመረ ጊዜ ስለዓለሙ በማሰብ የወደቀ ይሆናል፤ ለከንቱ ሥጋዊ ፍትወቱ የተሰጠ ይሆናል። በመከራ ጊዜ ይሸነፋል፤ በፍፃሜውም ፍሬ የሌለው ይሆናል። አሁን ግን ነቢዩ እንዲህ ያለውን ቸልተኝነት ፍፃሜውን “የእግዚአብሔርን ሥራ በቸልታ የሚያደርግ ርጉም ይሁን” እያለ ይነግረናል። /ኤር 48፡10/

የእግዚአብሔር አገልጋይ ጥንቁቅና ትጉ መሆን ይገባዋልና። በተጨማሪም እንደ ነበልባል የሚቃጠል /የሚነድ/ በጥልቅ መንፈስ ውስጥ በሆነ ጊዜ ሁሉንም የሥጋ ፍላጎቶች አጥፋቷልና፤ እንደ ቅዱሳን አባባል “የሚበላ አሳት ወደ ሆነ ወደ እርሱ ወደ እግዚአብሔርም መቅረብ ይቻለዋል /ዘጸ 4፡24፤ ዘጸ 9፡3፤ ዕብ 12፡29/።

ስለዚህ የሁሉ ጌታ እግዚአብሔር “መላእክቱን መንፈስ የሚ

ያደርግ፤ አገልጋዮቹን የአሳት ነበልባል” /መዝ104:4/ ከግብፅ በወጡ ጊዜ ሕዝቡን እግዚአብሔር ለእነርሱ ሕግን የሰጠበትን ተራራው እንዳይቀርቡ ከለከለ። ምክንያቱም እንዲህ ያለ ብቃት የነበራቸው አልነበሩምና ነገር ግን በመንፈስ የበረታ፤ የማይጠጉበት ጸጋ ባለቤት የሆነውን ብፁዕ መሬትን ግን ወደ እርሱ ጠራው። “መሬትም ብቻውን ወደ እግዚአብሔር ይቅረብ” አለው። /ዘጸ 24:2/ በዳመናውም ተሰወረ። ተራራውም በጨለ ጊዜ አልተጉዳም ነበር። ይልቁንም በዚያ “በምድር ላይ እንደተፈተነ ሰባት ጊዜ እንደተጣራ ብር የእግዚአብሔር ቃላት የነጹ ቃላት” /መዝ 12:6/ ይወርዳሉ።

የመንፈስን ጸጋ ስላለማጥፋት

ስለዚህ ቅዱስ ጳውሎስ ለእኛ የተሰጠን የመንፈስ ጸጋ በቅዝቃዜ ማደግ እንደማይገባው በተማጽኖ ሲመክር “መንፈስን አታጥፋ” /1ተሰ 5:10/ ብሏል። አስቀድሞ የተሰጠንን ጸጋ እስከፍፃሜው አጽንተን ብንገኝ ከክርስቶስ ተሳታፊዎች ሆነን እንጸናለን። “አታጥፋ” ብሎ ሲናገር የመንፈስ ጸጋ በሰዎች ኃይል ውስጥ ሲያድር በእነርሱ አንዳች ስቃይ ወይም ጤና የሚያመጣ ሆኖ አይደለም። ነገር ግን ከፋዎችና የማያመሰግኑ ሰዎች በግልጽ እርሱን ለማቀዝቀዝ የሚሙኙ ናቸውና ነው። ርኩስ የሆነውን /ያልተቀደሰውን/ ይወዳሉ፤ ባልተቀደሰ ግብራቸው መንፈስን ያሳድዳሉና ነው። “ተግሳጽን የሚገልጽ መንፈስ ቅዱስ ክፉውን ትምህርት ያርቃልና ከሰነፎች ልቡና ድል ነሥቶ ይሔዳልና በሚመጣም ጊዜ ክፉውን ይዘልፈዋል” /ጥብብ 1:5/። አሁን ከማስተዋል ውጪ ሆነው አታላቁች፤ ኃጢአትን ወዳጆች ናቸውና አሁንም ገና በጨለማ ይጓዛሉ። “ለሰው ሁሉ የሚያበራው እውነተኛው ብርሃን ወደ ዓለም ይመጣ ነበር” /ዮሐ1:9/ የተባለው ብርሃን የላቸውምና።

ስለቃሉ እሳትነት

ነቢዩ ኤርምያስ “በአጥንቶቼ ውስጥ እንደገባ እንደሚነድ እሳት ያለ በልቤ ሆነብኝ ደክምኩ መሸከምም አልቻልኩም” /ኤር 20:9/ እንዳለው እንዲህ ያለው ኤርምያስ የተሸከመው እሳት ቃሉ ነው። መልካምና ሰው ወዳጅ የሆነ እርሱ ጌታችን መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ይህንን ቃሉን በምድር ላይ አመጣ። “የነደደ ከሆነ ዘንድ ምን እፈልጋለሁ” አለ። /ሉቃ 12:49/

በነቢዩ ሕዝቅኤል እንደተመሰረከው እርሱ የሰውን ከሞቱ ይልቅ መመለሱን ይሻል። /ሕዝ 18:23/ ስለዚህ ክፉው ሁሉ ከሰዎች ውስጥ ተቃጥሎ እንዲጠፋ ነፍስም ወደ ንጽሕና ደርሳ ፍሬን ታፈራ ዘንድ፤ በእርሱም ላይ የዘራው ዘር ሠላሳም ስድሳም መቶም ያማረ ፍሬ /ማር 4:20/ ያፈራ/ ዘንድ ነው። ለምሳሌ እነ ቀለዮጳ በመጀመሪያ ከማስተዋል ዕጦት የተነሣ ቢደክሙም በኋላ ግን በመድኃኒታችን ቃል ልባቸው ይቃጠል ነበር። ከዚያ የእርሱን የትምህርቱን ፍሬ አፈሩ። ሐዋርያው ቅዱስ ጳውሎስም ከሥጋና ደም ላይሆን ከጸጋ በሚመነጭ በዚህ እሳት በተያዘ ጊዜ የቃሉ ሰባኪ ሆነ።

ስለምስጋና ሕይወት

ነገር ግን እነዚያ ከለምጸቸው የነጹት ዘጠኙ ከለምጽ በነጹ ጊዜ የፈወሳቸውን ጌታ የማያመሰግኑ ነበሩ። የሐዋርያነት ዕጣ የደረሰው የጌታም ሐዋርያ ተብሎ የተጠራ የእስቆርቱ ሰው ይሁዳ፤ በመጨረሻ «እንጀራዬን የበላ በእኔ ላይ ተረከዙን አነሣ» /መዝ 41:9/ የተባለው ከማያመሰግኑ አንዱ ሆነ። ነገር ግን እነዚህ ሁሉ የሰን ፍና ሥራቸውን ዋጋ ያገኛሉ። የማያመሰግኑ ሆነው በመገኘታቸው ምክንያት የሚጠበቃቸው ነገር ከንቱ ይሆናል። ለማያመሰግኑ ተስፋ

የለምና። እንግዲህ የመለኮትን ብርሃን ለናቁ ለእነዚያ ለሰይጣንና ለመላእክቱ የተዘጋጀው የመጨረሻው እሳት ይጠብቃቸዋል። በዚያን ጊዜ የማያመለካኩ ሁሉ ፍፃሜ ይሆናል።

ነገር ግን ጌታችን አርሱን እስከ ዘላለም የሚያመለካንን፤ ውዳሴንም የሚያቀርብ ታማኝ አገልጋይን ይወዳል። እንዲህ ያለው ሰው የሚኖርበት ዘመንና ሁኔታ ክፉም ሆነ በጎ የጊዜውን ነገሮች ሳያማርር የምስጋና መስዋዕትን ሲያቀርብ ይገኛል። ለጊዜያት ሁሉ ባለቤት ለእግዚአብሔር በመገዛት ይጸናል እንጂ።

አስቀድሞ ከሰው ሁሉ በላይ የትዕግስት ባለቤት የሆነው ኢዮብ እነዚህን ነገሮች በብልጽግናው በመልካሙ ዘመኑ ያስባቸው ነበር፤ ስለዚህ በመከራና በችግር ዘመኑ በትዕግስት ጸና። መከራን እየተቀበለ ያመለካን ነበርና። ገርና ትሑቱ ክቡር ዳዊት በመከራው በስደቱ ዘመን የምስጋናን መዝሙር «እግዚአብሔርን ሁልጊዜ እባርክዋለሁ» እያለ ይዘምር ነበር /መዝ 34፥1/። ቅዱስ ጳውሎስም በሁሉም መልእክቶቹ ውስጥ እግዚአብሔርን ማመስገንን አልተወም። በምቹ ጊዜ ምስጋናን ሳያደርግ አልተወም፤ በመከራውም ጊዜ ጌታውን ያከብራል «መከራ ትዕግስትን እንዲያደርግ ትዕግስትም ፈተናን ፈተናም ተስፋን እንዲያደርግ እያወቅን በመከራችን ደግሞ እንመካለን» ይላል /ሮሜ 5፥3/።

እንግዲህ የእነዚህ ቅዱሳን ሰዎች ተከታይ እንሁን፤ ለምስጋና የሚሆን ጊዜን አናሳልፍ፤ ይልቁንም አሁን መናፍቃን በእኛ ላይ በሚሳለቁበት በመከራ ጊዜ «ይህ ሁሉ በእኛ ላይ ደረሰ አልረሳንም» በማለት የቅዱሳንን ቃል እየተናገርን ጌታን እናመለካ ነዋለን። /መዝ 44፥17/ አይሁድም ከኤዶማውያን ድንኳኖች /ያዕ 5፥13/ በሚመጣ ጥቃት መከራ የተቀበሉ ቢሆንም፤ በኢየሩሳሌም

በክፉ ጠላቶች የተጨቁኑ ቢሆንም አልጠፉም፤ እጅግ አብዝተው እግዚአብሔርን ያመለካኩ ነበር።

እንግዲህ የተወደዳችሁ ወንድሞቼ፤ የጌታን ቃል እንዳንናገር ቢያደናቅፉንም የበለጠ ለማወጅ እንነሣለን፤ መከራ ቢደርስብንም መዝሙራቱን እንዘምራለን፤ ለመናቅ የተሰጠን ሆነን ተቆጥረናልና። ስለ አውነትም በመጨነቅ እንደክማለን። በጽኑ ሐዘን የተያዘን ብንሆንም እናመለካለን።

ዘወትር ማመስገን ሥራው የሆነ ሐዋርያው ቅዱስ ጳውሎስ በዚሁ መንገድ ወደ እግዚአብሔር እንድንቀርብ “ በጸሎትና በምልጃ ከምስጋና ጋር በእግዚአብሔር ዘንድ ልመናችሁን አሳውቁ» እያለ /ፊል 4፥6/ ያነሣናል። በተቸገርን ጊዜ መውጫውን መንገድ /መፍትሔ/ እንደሚሰጠን መመስከራችንን እንቀጥላለን። “ሳታቋርጡ ጸልዩ በሁሉ አመስግኑ» /1ተሰ 5፥17/ ምክንያቱም በሚያመለካኩና “በእንተ ከጥፋት እድናለሁና በእምላኬም ቅጥሩን እዘላለሁ» /መዝ 18፥29/ ብለው ቅዱሳን እንደተናገሩት የጠላትን ቅጽር ተሻግረው በሚዘምሩ ጊዜ የበለጠ ጽኑ እንደሆኑ አውቀን ዘወትር ጸንተን እንቁም። ይልቁንም አሁን ብዙ መከራ እየተቀበልን፤ ብዙ መናፍቃን በእኛ ላይ በተነሡብን በዚህ ጊዜ የተወደዳችሁ ወንድሞቼ “የልቡናችሁን ወገብ ታጥቃችሁ» /1ጴጥ 1፥13/ ወደ እኛ የቀረበውን ቅዱስ በዓል በምስጋና እናክብረው።

ስለበዓል ፋሲካ አከባበር

“የወገቡ መታጠቂያ ጽድቅ የጎነም መቀነት ታማኝነት ይሆናል» ተብሎ እንደተጻፈለት እያንዳንዳችን ከእሴይ ሥር በወጣ በትር በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ /ኢሳ 11፥5/ እጆች ውስጥ ነን። እግሮቻችንም ለወንጌል በመዘጋጀት ተጫምተው የቆሙ ነንና በዓሉንም

ቅዱስ ጳውሎስ "በቅንነትና በእውነት ቂጣ በዓልን እናድርግ እንጂ በእርጌ እርሾ በክፋትና በግፍ እርሾም አይደለም። እንዳለው እናክብር /1ቆ 5÷8/። እኛን ባሮቹን አክብሮን በክርስቶስ እንደታረቀን በእርሱም ላይ ባለ እምነት አንድ ሆነን እናክብር። ለእውነት እንግዳ በሆኑ ቃላቸውና ፈቃዳቸው ባዋረዳቸው መናፍቃን ሥራ አንርክስ፤ ነገር ግን በመከራችን ደስ ቢለን፤ ከብረት አጥርና ከጨለማ ሰብረን እንወጣለን፤ አስፈሪውን ባሕረ ኤርትራን ያለጉዳት እናልፋለን።

እንዲሁም የመናፍቃንን መታወክ ባየን ጊዜ ከነቢዩ ሙሴ ጋር ሆነን ያንን ታላቅ የውዳሴ መዝሙር «በክብር ከፍ ከፍ ብሏልና ለእግዚአብሔር እዘምራለሁ» እያልን እንዘመራለን /ዘጸ 15 ÷1/። ይህንን የውዳሴ መዝሙር ስንዘምር በውስጣችን ያለ ኃጢአት ወደ ባሕሩ ይጣላል። በበረሃውም መካከል እናልፋለን። በእርባ ቀናቱ ጉዞም በጸም በጸሎት በመታዘዝ በመልካም ሥራ እንጸናለን። በኢየሩሳሌምም ሆነን ቅዱሱን ፋሲካ መብላት ይቻላል።

የተወደዳችሁ ወንድሞቼ በዚህ ረዘም ባለ የጸም ወራት በጸም በጸሎት በማስተዋል በመቃኖቻችን ወርቀ ደሙን እንቀበላለን። ከዚያም ከሚያስፈራው ጠላት እናመልጣለን። /ዘጸ12÷7-23/ ስለዚህ በዕለተ ቀዳሚት ምሽት «ሕያውን ከሙታን መካከል ስለምን ትፈልጋላችሁ? ተነሥቷል እንጂ በዚህ የለም» የሚለውን የመላእክት አዋጅ /ቃለ ብሥራት/ እንሰማለን። ከዚያም ለእኛና ለባልንጀሮቻችን ሁሉ ጸጋና ሰላም የሰጠበትን ታላቁን ዕለተ ትንሣኤ አሁን እንቀበላለን። እንግዲህ እርሱ ለዚህ ካደረሰን በዓሉን እንደፈቃዱ ልናክብር ይገባል።

ስንብት

ዘወትር ጌታችን መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስን እናመስግን። በእርሱም ለአብ ክብርና ኃይል ለመንፈስ ቅዱስም ይገባል፤ ለዓለም ዓለም አሜን። እርስ በእርሳችሁ በተቀደሰ ሰላምታ ሰላም ተባባሉ ከእኔ ጋር ያሉ ወንድሞች ሁሉ ሰላምታ ያቀርቡላችኋል። የምወዳችሁ የምናፍቃችሁ ወንድሞቼ ጤናም ትሆኑ ዘንድ፤ በጌታም ታስተውሉ ዘንድ እጸልያለሁ።